

Fordringen om Sammenkobling af disse Love. Nu kan det jo ikke hjælpe, at jeg udtaler min Glæde herover. Det har været en stor Skuffelse for os Landbrugere, da det ikke vidner om, at der er den fornødne Interesse for at hjælpe Landbruget over det Tryk, som alle maa erkende hviler over det. Det vidner ikke om, at man har følt Landbrugets Puls paa rette Maade og kender de stærke Ønsker, der fremdeles næres om at faa en Forandring i vore Beskatningsforhold. Det er dog et anerkendt retfærdigt Krav. Men desværre, hvis denne Sammenkobling skal fastholdes, saa er der saa mange Hindringer i Vejen for en saadan Forandring, at der ikke er megen Udsigt til at faa gennemført de to direkte Skattelove, som Landbruget har et berettiget Krav paa at faa. Paa den anden Side maa man kunne være enig om, at det, der tilbydes, er saare beskedent. Men det er blot for at faa begyndt paa den rette Vej og faa det Princip anerkendt, at vore Beskatningsforhold hvile paa et forældet Grundlag og trænge til en Forandring, at Landbruget har følt sig nogenlunde tilfreds med foreløbig at faa dette gennemført, og saa synes jeg ikke, man kan forlange, at vi skulle lægge ny Skatter paa Landbruget og derved ophæve den Hjælp, Skatteforandringen ellers kunde være. I det hele taget forstaar jeg ikke, at man for at gaa til berettigede Forandringer i vore Beskatningsforhold absolut maa paalægge ny Byrder, saa meget mindre, som jeg mener, at man meget vel kunde undvære en Kompensation i Brændevinsskatten, hvis man vilde. Ved en sparsommelig Statshusholdning kunde der meget vel spares saa mange Penge, at Kompensationen kunde undværes. Jeg støtter det derved, at Statsindtægterne i de faa Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, ere stegne med c. 1½ Million Kr. aarlig; altsaa i alt 6—7 Millioner Kr. Hvis man ikke samtidig forøgede Udgifterne, vilde man have Kompensation nok i de forøgede Indtægter, Statskassen har. Derfor skal jeg til Slutning sige: Lad os alle sammen være enige om at spare og lette Byrderne, men ikke om at paalægge ny Afgifter og Skatter. Det er et Retfærdighedskrav, som sikkert ingen vil benægte, og som med Billighed kan fordres af Landbruget.

Ovesen: Der er jo fra ikke saa faa ærede Medlemmer fremkommet en Besværing over Jærnbaneadministrationen, og jeg vil tillade mig at hæfte en lille Ring til denne lange Kæde. Det er af ærede Medlemmer under denne Forhandling sagt, at Jylland var mest stiftmoderlig behandlet i denne Retning. Det tror jeg ogsaa nok holder Stik. I alt Fald har jeg fra selve Generaldirektøren for Statsbanerne hørt en Udtalelse i denne Retning. Naar man tidligere besværede sig herover, fik man som Regel det Svar: Ja, vi ville nok gøre noget i den eller hin Henseende, men vi kunne ikke, for vi mangler Materiel o. s. v. Denne Undskyldning var fuldt berettiget, da vort Jærnbanemateriel for faa Aar siden var meget knapt, saa vi endog saa maatte laane os frem hos andre Lande, men efter de rigelige Bevillinger, som Rigsdagen i de senere Aar har givet, men som ganske vist ikke ere blevne benyttede af Regeringen, mener jeg, at vi nu ere komne saa vidt, at denne Undskyldning ikke godt kan anvendes over for vore Besværinger til Administrationen angaaende mangelfulde Jærnbaneforhold.

Det Forhold, jeg vil omtale, er Trafikken paa den vestjydske Bane. Der havde jo i mange Aar været Ønsker fremme om at faa et hurtiggaaende Tog i hver Retning paa denne Banelinie, og det varede længe, inden vi fik det gennemført, men endelig skete det for 1½ Aar siden. Vi vare meget glade ved den Ordning, at vi fik de to Eksprestog, som løbe der, særlig gjorde det stor Gavn i min Egn eller i den Del af min Kreds, hvor jeg bor, med Hensyn til Postvæsenet, idet vi fik vore Postsager meget hurtigere end før, kom i hurtigere Forbindelse med Omverdenen, ligesom vi ogsaa fik Begunstigelser paa anden Maade, hvad Persontrafikken angaar, men vel at mærke, det gælder kun de faa Steder, hvor dette Eksprestog kom til at holde, thi som bekendt holder det ikke ved alle Stationer, kun ved Bystationerne og ved de Landstationer, hvorfra der udgaar andre Banelinier, som Lunderskov, Bramminge, Skern. Nu er der ikke saa lille en Vejlængde mellem Skern og Varde; men der holder Eksprestoget ikke ved nogen af Mellemstationerne, hvoraf der som bekendt er tre foruden tre Holde-